

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT LINDEN, NJ AND OTHER MAILING ADDRESSES

Ч.21 АЛПЕНТАУН Н.ДЖ. 13 ГО ОКТЯБРЯ 2000, ALLENTOWN NJ OCTOBER 13, 2000, VOL.LXXIII, NO.21

ЛЕМКІВСКЕ ЛІТО - 2000

Яр того рока в наши країни была горяча, літо дощове і холодне. Але для нас, лемків в Польщі, літо - 2000 было барз горяче. Така, тіж горяча буде осінь. Коли робиме скоро, спішиме ся і маме іще дуже роботи повідайме же ест нам горячо. Таку горячу суспільну роботу мали того літа Лемківскы діяче в Польщі. Розшырилося наше поле культурного діяня, о новы імпрезы, прибыло обовязків організаторам і роботи Стоваришыню Лемків. Видно нас было того рока з близка і здалека, показалися Лемкы в ціли свої красі. Треба о тым написати жебы знали о тым наши люде, котры в тий великій роботі з ріжных взглядив участи не брали. А было што видіти і послухати. Лемкы в Польщі як мурянкы крок по кроці носили свої стебелка, пошыряли свое місце в краю в котрым жыют.

Того рока ест юж 6 значучых Лемківскых імпрез в котрых тіж берут участ і нашы Русине з сусідних держав. Тоты великы імпрезы сут тіж записаны яко важны выдариня культурного діяня, в календари міністерства Культуры Польщы.

Горяче было літо і для Головного Заряду Стоваришеня Лемків в Польщі, бо тоты великы імпрезы вымагают і професийного знавства і гроши. Але дашто о тым напишме.

Ото перша - перша в році і перши раз організована о великим значыню імпреза під назвом:

1. "Медженародне Бенале Лемківской (Русинской) Культуры - Крениця -2000". Мария Мальцовска - редакторка Русина і писарка русинска з пряшевщыны котра была в Крениці так написала: "Лемкы в Польщі ся

Продовження на ст.2

ЛЕМКО Я СИ ЛЕМКО

Вродиламся Лемком
І за то ся тішу,
Свою рідну мову
Нигде не залишу.

Дезме ся вродили
І наше няньове,
Бо барз часто снится
Таке житя нове.

Можете ся змене
Навет посміяти,
То втолды я немам
Што з вамы гадати.

Ой, барз бизме хтіли
Юж в Крениці быти,
З той красной студенки
Щави ся напیتی.

Мама, як гмерали
То мі так гадали,
Жебы свою мову
Сте не занехали.

До сто років жити,
Потим мож гмерати,
Помож нам так Боже
І Пречиста Мати.

Іщи таки слова
Нам напоминали:
"Жебысте ся діти
Бога не зрикали".

Вам там вшытко видно,
Ісусе наш милий,
Тот, хто ся там лишив
То і е щасливий.

Тот заповіт мамин
Памятала буду,
Тоти злоти слова
Нигда не забуду.

А нам, видно, в книжці
Так е записане,
Же маме терпіти,
Докля сил нам стане.

Бо як человек мудрий-
Мову зрозуміе.
І він ся николи
З лемка не посміе.

Давно юж просиме
Тото вище панство,
Нехтят нам помочи,
Бо саме обманство.

Лем едно багатство
Іщи до гнес маме,
Же ся своей мови
Нигда не зрикаме.

Чекаме на дозвіл
Же нам мож іхати,
Втовди не будеме
До них ся кланяти.

Лемкы змеси, Лемкы,
По своему гадаме
Культуру, обряди -
нигда не міняме.

Не плач ти, Криныцьо,
Слово ти даеме:
"Свої ридни землі
Ми не забудеме.

Варгало би тераз
Тото вшитко мати,
Вшеліяким чудом
Дому ся достати.

Вернемеса до Вас,
Будеме орати,
Своем чесном працьом
Бога вихваляти."

Марія Синява, лемкиня з Крениці.

ЛЕМКОВИНА

ПИСАТЕЛІ И ПОЕТЫ:

Продовження з К.Р. № 20

6. О. АЛЕКСАНДЕР ДУХНОВИЧ

Родился в р. 1803. Был каноником пряшевской Капитулы. Ест єдним з найбільших карпаторусских писателей и поетов. Крім видавня цілого ряду шкільних учебников до науки религии и педагогнии, написал много повістей и поезий з жытя карпаторусского народа.

7. О. ЮЛИАН СТАВРОВСКИЙ

Был парохом в Чертижном. Писал под псевдонимом "Попрадыв". Писал прекрасны поэзии, в котрых представлял красу карпатской природы и околлиц Попраду. До лучших його поезий належат: "На Бескидѣ", "Зимный вечерь", "Родина", "Спишь", "Воспоминанія Попрада", "Терпинія Словян", "До Угроруссовъ", "До моего народа", "Геній русскихъ".

8. АДОЛЬФ ДОБРЯНСКИЙ

Родился в р. 1817. Был широко известным, яко общественный и государственный діятель, политик, поет и писатель. Был послом до віденьского парламенту и царским советником. Писал много, але переважно повісти и поэзии, надаючыся больше для интеллигенции, чым для простого народа.

9. ВЛАДИМИР ЩАВИНСКИЙ

Родился в р. 1853 в Климковці, горлицкого повіта. Його отец Йосиф был священником. По окончению гимназии записался на медицину на віденском университеті, але ей не кончил. Всі свои дарования посвятил журналистці. В Відни был душой русской колонии. Николи не тратил звязи з родином и все на літо приїзжал до наших гор, найчастійше до о. Руссиняка в Королеві Русской. Послідный раз, выїзджаячи з Лемковины взял з собою грудку русской землі, котру просил вложити в свой гроб. Умер в Відню дня 4 лютого (февраля) 1913 р. До самой смерти не переставал писати.

Владимир Щавинский был сотрудником-кореспондентом всіх головнійших галицко-русских газет: "Галичанин", "Червоная Русь", "Прикарпатская Русь" и других. Свои статьи подписывал псевдонимом "во". Любил часто подорожувати. Крім статей и фельетонов, уложил "Самоучитель німецкого языка", написал "Крещение Руси", "Туга за родинным селом", "По сѣверной Италиі", "Из Ниццы", "Из парижской выставки". Всі записки печаталися на сторонах "Червеной Руси".

10. Д-Р МОДЕСТ ГУМЕЦКИЙ

Родился 3 квітня (апріля) 1842 в Токарні, сяноцкого повіта, где його отец был священником. Мати Меляния походила из Сітницких, потомков галицко-русских бояр. Она належала до числа сознательных женщин и прекрасно выховала 14 дітей. Модест Гумецкий учился в Кросні и Ряшеві. По окончению гимназии записался на богословие, але скоро перейшоу на медицину в Кракові, а потом в Відни. В р. 1871 получил докторат медицины. Был лікарем в Ліску, Добромьли, а на конец через 25 літ в Кросні, где был якыйс час бурмистром. Он купил Ріпник и там похоронено його го смерти в родинной гробниці. Умер 9 грудня 1899 р. Писал стихотворения и прозом на языках: русском, польском и німецком. Його творы печаталися в галицко-русских издавничествах периодичных под псевдонимом: "Марія от Сіона", а также в польских и німецких журналах. До лучших публикаций належат:

1) "Poezje przez Nieznanego", Jasło 1876, Lwów 1879. 2) "Aferyzmu na tle przyrody", Lwów 1877, 3) "Darwinizm", Lwów 1878, 4) "Думы и думки", Львов 1881. В том зборнику єст 20 стихотворений. Под декотры с них сам автор подложил ноты. Патриотична поема "Сіон или русская пісня" полишилася в рукописи.*)

*) Календарь о-ва Мих. Качковского за 1901 год, стор. 266-263.

11. О. АЛЕКСАНДЕР ПАВЛОВИЧ

Родился в р. 1819 в селі Чарна, бардиевского округа. Народну школу кончил во Львові, где як сирота по священнику, жыл у родины Гладышовских. Гимназию кончил в Бардийові, Мишкольци и Ягрі, а богословие в Тернаві. Два роки был библиотекарем при епископі в Пряшові, а потом приходником в Білой Вежи и в Свиднику. На том послідном місці жыл 36 літ т. є. до р. 1900. Павлович писал переважно поэзии. Первы його поэзии напечатал Духнович в альманаху "Поздравление Русинив" в 1851 р. С того часу його поэзии печаталися в карпаторусских изданиях. Часть тых поэзий издал його крайн, учитель Иван Полывка в р. 1929 в Ужгороді п. з. "Вѣнец стихотворений о. Александра Павловича."

Павлович, то одинокий карпаторусский поет, який старался писати свои стихи на лемковско-народной бесіді. Писал о сельском жытю так, як смотрит на то жытя сельский священник.

12. Д-Р СИМЕОН ПЫЖ

Родился 14 лютого 1894 р. в Валенном, горлицкого повіта. Народну школу укончыл в Валенном, а гимназию посіщал в Горлицях и в Новом Санчы, где выдержал экзамен зрілости с отличием. Коли начал готовитися до университетских студий, в р. 1914 вспыхнула перша світова война. За принадлежность к русской народности його арештовано и вывезено в Талергоф. Из Талергофа його включено до австрийского войска и вывезено на италийский фронт. З австрийской армии он біжал до италийцев и ту поступил, яко доброволец до чехо-словацкого легиона, котрый организовался для борьбы за независимость Чехо-Словакии, котра повстала на розвалинах австрийско-венгерской монархии. Одтадь вступил на университет в Прагі, котрый окончил в марті 1922 р. и на котром получил докторат права. В слідуючом році группа лемковских студентов в Празі выслала Д-ра Пыжа до численной лемковской эмиграции в Америці для сьорганизования народных сил и сбора отвітных фондов, потребных для переведения стремлений о незалежнєсть Лемковины. В р. 1923 обнял в Филадельфии редакцию газеты "Правда", органа о-ва "Русских Братств" и ту продолжал свою редакційну и организационну діяльність через десять літ. Тымчасом повстала там нова народна организация "Лемковский Союз", а ей органом газета "Лемко", начальнє издавана в Кливланді, а потом в Нью Йорку и Юнкерс и переименована на "Карпатску Русь". В р. 1934 Д-р Пыж перешол в Лемковский Союз и стал редактором його органа. На той должности полишилс до конца своего трудолюбивого жытя. Умер наглоу смертью дня 10 червня (июня) 1957 р. в Юнкерс.

Д-р Симеон Пыж владіл великими дарованиями ума, был человеком высокообразованным, горячо любил народ, из котрого походил, и исключительно жил и трудился для того народа. Он не ограничался лем до редакторских обовязков, але брал чинну участь в каждой діяльнєщї проявляючогося организационного жытя. Был цілый час секретарем Лемко-Союза, секретарьом Карпаторусского Американского Центра. Он руководил Карпаторусским Конгрессом в часі другой світовой войны, был головным представителем от Лемко-Союза и других карпаторусских организаций в Славянском Конгрессі и в Комитеті Русского Военного Релифа, организованого в часі войны. При його помочи была организована корпорация Американского Лемко-Парку. Он приготєвал мемориял до польского правительства о направление кривды, заданой лемкам через выселение их з любимых их Карпат. Он цілом душой жыл родным крайом Лемковином и мечтал о ей лучшей доли. Крім сотней статей по газетах он выдавал на різны темы публикации политичны, историчны, юристичны, в котрых проявляется велике знание даного предмета и практичный смысл. Знамениты сут його публикации п. з. "Два фронты" (Россия и Германия), "Борьба за национальны права и борьба за социальну справедливость.*")

*) Карпаторусский календарь на р. 1958 стор. 21-26.

13. ДИМИТРИЙ ВИСЛОЦКИЙ

Родился 4 листопада 1888 р. в Лавові, ново-сандецкого повіта. Походил з бідной селянской родины. Гимназию окончил в Новом Санчы, а потом записался на правничый факультет львовского университета. Брак матеріальных средств не позволял йому кончыти университет. Отдається народной роботі. Приймає должность настоятеля русской бурсы в Бучачи. По двох літах посвящат себе литературной и публициционной діяльності. В р. 1912 выдає в Новом Санчы, а по року в Горлицях газету "Лемко". В р. 1914 перенсится до Перемышля и начынат выдавати газету "Русска Земля". Выход газеты перерыват перша світова война. Вислоцкий зостал арештованный и вывезеный в гарнизонную тюрьму в Відни. Там над ним и над другими лемковскими діятелями переведено процесс и приговорено всіх на кару смерти. Благодаря интервенции англійского короля примінено к ним амнистия. Коли скончилась перша світова война Вислоцкий вернул в свое родне село и начал там вести культурно-просвітительну роботу. Польскы власти зачали його переслїдувати за його политичны переконаня. Змушений конечнєстью в р. 1922 выемигровал до Канады. По 5 роках побыту в Канаді переселился в США. Ту веде шыроку организационну роботу. Меже прочым редагує карпаторусску газету "Лемко", котра скоро сталася головным организатором рабочих в Соединенных Штатах и в Канаді.

В часі другой світовой войны Вислоцкий сьорганизовал шыроку помоч для Советского Союза в грошах, одежи и в сьістных продуктах. В часі перебувания в США Вислоцкий выдал цілый ряд календарей, сборников своих статей, фелетонов, гумористичных розказов и сьеничных картин. В р. 1937 перевел на лемковский говор Н. Островского: "Як гартувалася сталь", а в р. 1938 перевел "Историю Советского Союза". Великом популярнєстью тішилс його перевод повісти Н. Гоголя "Тарас Бульба". Свою любовь до всіх славянских народов высказує в своїом труді п. з. "Славянске братство".

Продовження на ст.3

ЛЕМКОВИНА

ПИСАТЕЛІ И ПОЕТЫ:

В р. 1934 Вислоцкий отбыват поїздку до СССР, де близше знакомилися з жытьем советских людей, их осягненнями и бере участие на празднованию XVII рочниці Октябрьской революции в Москві. По повороті с той поїздки отбывал обїзды по Америкі и выголошал рефераты о теперішньої России. Перу Вислоцкого принадлежат соткы рїзных очерков, стихов, и публицистичных статей, драматических произведений и корреспонденций. До найціннійших його трудов належат: "Правда о России", "За народную правду", "Славянске братство", "О Лемках".

По другой світової війні в р. 1946 Вислоцкий вернул на родину. Дуже коротко был в своїм родинном селі, а долше побывал в Ужгороді, где його дуже сердечно принимали, а потом выїхал на постоянное життя до Львова, где по 50 літ. його идейной працы разом со своїм женом жыл до року 1968, при конци котрого одышол од нас на вікы.

Димитрий Вислоцкий писал под псевдонимом "Ваньо Гунянка".

Кромі выше наведених писали на Лемковині поезии, повісти и статьи: Антоний Дошна, Константин Курьлло, Теофиль Качмарчик, Михаил Нестерак, Иван Русенко, Стефания Вербицка, Василий Дідович, М. Волошинович, Стефан Пильх, Григорий Гануляк, Михаил Вацлавский, Кирилл Чайковский. Журналистами были: Михаил Гнатышак, Роман Прислопский, Йосиф Федоронко, Григорий Гануляк, Василий Колдра, Юлиан Юрчакевич и много других.

ЛЕМКІВСКЕ ЛІТО - 2000

Початок на ст.1

похопили", а на закінчяня того што виділа в Крениці"... маме што ся од Лемків в Польску учіты". Написала щыру правду. В істоті, Лемки ся похопили на велику імпрезу о меженародным значиню, яку zorganizували в найкрасшым курорті - Крениці, в днях 26 - 27 мая того рока. Похопилися, бо была то перша так велька стрича і так шыроко презентувана Лемківска-Русинска культура. Приїхали до Крениці знаны в Польщі і Европі ансамблі, приїхали тіж люде пера зо Словації, Мадяр, України і Польщі іту в Крениці на свої землы Лемкы, Русине были в себе дома, на свої землі. Велике то было свято Лемківской-Русинской культуры і треба доповісти, барз добры zorganizуване.

З того прекрасного міста положеного по середині Лемківщины пішла тіж до світа прекрасна фотографія о наши культуры. Было што выдїти, было кого слухати, маме ся чым гордити. Горячий был май того рока і в роботі і в серци.

2. Другом важном подійом была: "Курсоконференція навчяня Лемківского языка - методичны проблемы і практика". Проведено тоту курсоконференцію в днях 6-8 липня 2000 тіж в Крениці. Приїхало до Крениці понад 30 участников, научытыя нашої мовы. Были тіж представительки Міністерства Культуры з Варшавы. Ту, наш Михаил Сандович жыючи в Варшаві, бо під його проводом того спотканя організувано вложыв не мало труду. Проблемы нашого языка, нашої Лемківской мовы, то вгнешніх часах найважливніше наше будуще і добре, же і о тым подумано і же то ся так гарді удало.

3. А в Зиндранові юж девяте

спотканя: "Од Русаля до Яна". Того рока тото свято обходжено в днях 1-2 липня. Тото музейне свято Лемківской культуры полюбили Лемкы не лем з Польщы. До Зиндрановы приїхали і з України і зо Словації. Добры ансамблі, добра організація і добра робота. Ту, в східни частині Лемківщины така імпреза і такы спотканя Лемків сут барз потрібны.

4. Но і дочекализмеся ХХ-той: "Лемківской Ватры на чужыні - Ватра-Михалив - 2000". Мож о ній написати грубу книжку. На тых ватрах Лемки набирают - силы-духа, на тых ватрах чуются як в себе дома, хоц не на ридни землі. І тота, як каждого рока згромадила кілька тисячи люди. Хоц літо того рока было мокре і зимне то в тих днях 5,6, і 7 серпня в Михайлови было горячо. Ту тіж представлено нашу рідну, Лемківску культуру в повній ей красоті. С Ватры в Ждыні не з што писати, бо она не дуже ма вспільного з Лемківском культуром.

5. В кінци вересня буде юж і: "8-ма Лемківска Творча Осін".

Спотканя в Горлицях творців з Польщы, Словації, України, Мадярив і Югославії мают юж свою традицію. Того рока запрошено 14 творців. Будут они пред збраном публиком презентувати свій доробок в поезії, прозі, вспоминах. Ту довідуемся о новых книжках о новій літератури. Маме юж громадку своїх творців і старшого і молодшого покоління. Чекаме на новы таланты. Того рока творці споткаются зо свошма чытателями в Крениці і в Горлицях. Организатором того спотканя ест Стоваришыня Лемків, а провадити будут наши передовы творці - Олена Дуць-Файфер і Петро Трохановскій.

6. Горяче Лемківске літо буде закінчене прекрасним акцентом під назвом: "Спотканя з Лемківском культуром Гожив - 2000".

О тым прекрасным Лемківским вечери писали зме юж не раз. На початку листопада приїхат до Гожова споро

Лемків з цілою околиці. Як што рока буде і співана поезія, ансамблі не лем з Польщы, ридне слово і в такі камеральни, тепли атмосфери показана Лемківска культура. Чудовий то вечер, професионально приготувани нашыма Лемками молодшого покоління. Хвала Вам Гоживскы Лемкы зато же николи не щадилите свойого труду і гроша для удоводніня, же наша культура свойом красотом взбогачат культуру нашої державы і нам припоминат, же маме свое.

І так попрез організуваны імпрезы того літа показуеме, же зме так в Польскі і Европейскі культуры, же маме чым ся гордити. Добри, же през ціле літо чути голосы "Лемковщины" і "Кычери", же нас выдно, же о нас вшыткы знают. Превеликій то Лемківский доробок за остатніх 10 років. Найважніше, же ту в тым малотолеранційним католицкым краю не дализмеся знищити і вдопгати в землю. Треба іщы вспомнути о важних подіях котры творит наша церков. Сут то велькы торжества церковны, одпусты, свата парафіяльны і ту тіж збератся громада люди в вшытких православных церквах. Жебы так Бог позволив дальше, та не зникне наша культура і наша віра. Може тераз юж і час на скликяня на май до Крениці і "Світового спотканя Лемків"? Вспільно можеме дуже зробити для Лемків і нашої Лемківщины. Горяче было для Лемків Літо - 2000, най таке буде тіж в 2001 році.

Ярослав Зволінский

ЗАВЕРУХА НА ЛЕМКОВИНІ

НЕСТОР ВОЛЧАК.

СЦЕНА 6.

1. Легион, 2. Легион и Максим, (переодітий за дівку, с тлумачком).

2. Легион: Гдзе ты, дзіфко с тым тлумачком?

Максим (женским голосом, усміхаючися до поляков): Недалеко уж мам. Несу грабачкам істи на поляну. А вы, што хлопці? Грибы зберате?

1. Легион: Гей, за гржыбама ходзімы.

Максим: О, та ту грибы не роснут. Сте задалеко зашли. Там попод ліс сут грибы, а сама виділа.

2. Легион: А може ты, дзіфко, несеш есьць дезертерам? (Мацат тлумачок).

Максим: О, та дебы! Я лем вояков рада мам, а це такы уфермы, што вояками не хотят быти.

1. Легион: Ходзь, Мацек, бо мі тераз не дзівка в глове! (Отходят).

СЦЕНА 7.

Максим сам. (Знимат тлумак с плечы и сідат коло него):

Бортацы вояцы. Бо якбы не были бортацы, та бы за панов не воювали... А я дальше не иду. Хлопці деси недалеко, як тых двох так оголили, та най они ту придут. Лем почуют носом, што я им принюс, то ся всі злетят, як птахы. Але може бы на них свистнути. (Иде за сцену, свистат. По хвили хлопці злітуються зо всіх сторон).

СЦЕНА 8.

Максим, Леон, Ваньо, Петро, Стефан и другы хлопці.

Леон: Максимцю, любый дорогой (обнимат го), где ты так долго бавил? А мы ся бояли, што може ты поймали! Смотте хлопці, он нам ту цілый тлумак принюс! Але буде гостина!

Максим: Зідят они фраса, закы мене зімают. Але немож было так скоро придти, видите, што треба было призберати дакус хлеба, солонины, брынді. Та и лахы собі треба было припасувати, бо инакше бы зо села не выпустили. Но але тых двох сте шумий оголили! (Смієся).

Всі: (сміються).

Максим (розвиват тлумак): Но, сідайте хлопці, и іchte, поіchte собі добри, бо не знати, коли зас собі добри поісте!

Леон: Максим, рад тя мам! Всі, хлопці, такы будте, як Максим, то не пропадеме!

Максим: Леон, ты их поділь, ты знаш, кельо котрому треба!

Леон: Ты в кабаті, та ты буд газдыньом.

Максим (ділит, хлопці ідят).

Ваньо: Гей, та літом ище пол біды, але што буде, як зима приде.

Леон: Хлоп, а зими ся боит! Ты ся зими не бий ище в літі. Кто знае, што ся до зими може стати! До зими тоты виштыкы Войткы, Мацькы, Яськы и Барткы можут придти до розума и воювати против себе перестанут, а почнут воювати с панами, и мы выйдеме з ліса им помагати.

Стефан: Слаба надія, бо темноты дост! А ксьондзов кельо у панов. На каждую сотку таких бартков еден ксьондз и офицер, штобы их в темноті и страху тримали. Та як они можут змудріти?

Леон: Оно приде така благодать на людей, што отразу змудріют. Видите, што ся стало в России? Тыж там было дост затемнителей, а не порадили народ в темноті тримати. Так буде и в Польші, и всяди!

Ваньо: Хлопці, ктоси иде!

Стефан: Може легионы!

Леон: Не страхайтесь, легионы не придут. (Смотрит в сторону): Та видите, што хлоп иде. И то, здаєся, Николай.

Петро: Направду Николай.

Стефан: Гев, Николаю, гев!

СЦЕНА 9.

Тоты (ідят) и Николай.

Николай: Здоровы, хлопці!

Всі: Витайте Николаю!

Николай: Біда, хлопці!

Леон: Знаме. Войско в селі, каже кормитися газдам.

Николай: Векша біда, Леон.

Всі: Яка?

Николай: Знате, што они вырабляют?

Леон: Та што таке?

Николай: Берут старых, куют, бют. Берут на фуры и до Горлиц, до криминалу. У котрого з вас ест няньо, то берут няня. У котрого лем мама, то берут стару маму.

Леон: А то гады!

Ваньо: Та зашто старых берут?

Николай: Та за вас, молодых. Повідают, што як придете до войска, то их выпустят. А як не придете, то их будут тримати и мучити.

Петро: И мого няня взяли?

Николай: Взяли твого няня, Максимову маму, Ваньового няня взяли. Взяли псеце, як двадцет старых.

Леон: Я повідам, же гады!

Ваньо: Но и што мы тепер будеме робити? Треба ийти мельдуватися до войска. Таж они их там замучат.

Петро: Мусиме ийти, таж не даме старых замучити!

Стефан: Вы, як хочете, а я не иду. Я не мам уж ани няня ани мамы, мі никого до арешту не возмут. Я перейду на угорску сторону.

Ваньо: Може ты нам даш даяку раду, Леон?

Леон: Я вам все мог дати раду, хлопці, а тепер уж не могу. Я лем вам хочу звернути увагу на тоту власть, на тоту ярмо, яке чекат наш народ. То штоси страшного. Што вы где будете робити, хлопці, николи не забывайте, што с таком властью треба боротися до послідной капкы крови.

Ваньо: А што ты, Леон, зробиш?

Леон: Я што зроблю? Я не мам няня ани мамы, до польского войска я не пиду. Я пушуся на Восток. Верхами и лісами, вздолж Карпатами аж в Россию. Там я зголошуся до их, того народного войска, штобы вести войну против панов, за свободу всего народа, и нашего тоже. Здоровы хлопці. (Отходит с карабином).

Стефан: Почкай, Леон, я с тобом! (Отходит за Леоном).

Николай: А вы, хлопці?

Ваньо: Мы маме няньов и мамы, котрых взяли полякы, та мы идеме мельдуватися. (Отходят в другу сторону).

ЗАНАВІС.

В ШКОЛІ В СТАРОМ КРАЮ

Учителька: Марись, чому ты не была в школі?

Марися: Бо, прошу, у нас были крестины, я маю маленького братчика...

Учителька: Ят то, таж твой няньо в Америкі уж три роки?

Марися: Але они часто пишут до мамы.

НА КОНВЕНЦИИ ОБЩЕСТВА

На конвенции одного нашего запомогового Общества в Америкі встает делегат, критикует старе правление и говорит:

— Тых старых злодіюв треба зошмарити, а на их місто выбрати новых...

“ГОНИМУН” ПО БИЗНЕСОВОМУ

Семан Дрыбчак открыл салону и доробился, стал богатым бизнесменом. А потом оженился. О пару неділь по свадьбі приходит старый костюмер и пытатся:

— А як, Семан, ваш “гонимун”?

— Олрайт, гварит Семан. —

Два тыждни был я на гонимун, а жена стояла в бизнесі, а теперь поїхала жена на гонимун, а я стою в бизнесі.